

ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΕΝΑ ΣΟΝΕΤΑ ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ *

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Πέτα, Ἀγάπη, στὰ οὐράνια καὶ χαϊρέτα
 Τὴ μάνα μου καὶ δείχ' τῆς τὰ φτωχιά μου
 Τοῦτα τραγούδια, κ' ἔπειτα ἐδῶ χάρμου
 Βλογημένα ἀπ' αὐτὴν ξανάφερέ τα'
 Μ' ἓνα χαμόγελό τῆς χρύσονέ τα,
 Καὶ σὰν πετράδια ἀτόφωτα, σὰν ἄμμου
 Χρυσοῦ κλονιά, χαρὲς καὶ βάσανά μου,
 Θὰ γυαλίουν μὲς τ' ἄτεχνα σονέττα.
 Σὰν ἀγκυόνα, Ἀγάπη, μὲ φερεοῦγες
 Ἀπλωμένες διαβαίνεις ἰριδένια
 Κατάστρωτες μὲ φῶς ἀνάερες ροῦγες.
 Στῆς ζωῆς τ' ἄγριο πέλαο νεραϊδένια
 Χαρίζεις καλοσύνη, ὅθε φωλιάξεις
 Καὶ μ' ὄνειρα οὐρανοῦ τὸ ἀσπρογαλιάξεις.

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ὁ κόσμος εἶναι πλανερὸ μαγνάδι
 Κεντισμένο μὲ ρόδα καὶ μὲ βάρια
 Μὲ ἥλιους καὶ μ' ἄστρα, ποῦ τὸ ἀπλόν' ἢ Μάγα
 Ἀπάνου στῆς ἀλήθειας τὸ σκοτάδι.
 Σ' ἀγαπούσαμε τόσο ἔρμο ρημάδι,
 Γιατὶ στὴ μέση ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ μάγια
 Στὴν ψυχὴ μας φανέρονες τὴν ἄγια
 Τοῦ θανάτου θωριά, τὸν κρῦον Ἄδη,
 Τὸ τίποτε, καὶ ἀνήξερα στὰ βάρια
 Τοῦ εἶναι μας ἐξόπναες μὰ λαχτάρια
 Νὰ γλυτώσουμε ἀπ' ὅλα μας τὰ πάθια,
 Τὴν πικρὴ νὰ ξορκίσουμε κατάρια
 Τῆς ζωῆς, καὶ νὰ μποῦμε μονομίας
 Στ' ἄδυστα τῆς Θεϊκῆς ἀνυπαρξίας.

* Στὴν «Τέχνη» 1898—1899 πρωτοτυπώθηκαν: Ἀνεμόμυλος—Καρδάκι—Excelsior!—Λήθη—Καλλιπάτειρα—Μούχρωμα.

Στὰ «Γράμματα» 1911—1912: Ἀφιέρωση—Ἀμίλητα—Ἰάκωβος Πολυλάς—Χάρορις—Νίζος Κογεβίνας—Ἀλκης Παλαμάς—Angelica Farfalla.

Στὸ «Νουμά» 1912: Κρήτη—Νίκη—Ἐλιό.

ΚΑΡΔΑΚΙ

Τ' ἄγνωρα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου
 Ναοῦ στὸ ἔρημο ἀκροθαλάσσιο πλάϊ
 Χορταριασμένα κοιτώνται. Γελάει
 Γύρου ὁμορφάδα κόσμου πάντα νέου.
 Καὶ λέω ποῦ ἀκόμα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ ὄραίου
 Βουνοῦ στ' ἄσπρα ντυμένη ροβολάει
 Ἡ ἀρχαία ζωὴ κι' ἀφτοῦ φεγγοβολάει
 Λαμπρὸς ναὸς τεχνίτη Κερκυραίου.
 Χρυσόνερο, σὲ βλέπω γιατί μ' ἔχει
 Μαγέψει τὸ νερὸ στὴν κρύα βρύση,
 Ποῦ μᾶσαθε ἀπὸ τ' ἅγιο χῶμα τρέχει.
 Ἔτσι κάποιος θεὸς θὰ τῷχει ὀρίσει.
 Κι' ὅποιος ξένος ἐκεῖ τὸ χεῖλι βρέχει
 Στὰ γονικά του πλιά δὲ θὰ γυρίση.

EXCELSIOR!

Κρύο κρούσταλλο νερὸ τὰ ἡλιοφρυνμένα
 Χεῖλια θὰ ὀγράνη. Ἐβγενικιά ἀνθρωπότη
 Θὰ τοὺς φιλέψη πλούσιο φαγοπότι.
 Κορμιά ἀπὸ τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρημένα,
 Ἀγάλματα θεῶν ζωντανεμένα
 Θάγαντέψουν στὴ Νίμπρο ἐκεῖ τὴν πρώτη
 Τῆς λεφτεριάς ἀστραφτερὴ λαμπρότη.
 Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
 Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
 Στ' ἀτέλειωτο φαρᾶγγι ὄλο χαλίσι
 Μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ ζουβέντες.
 Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίσι·
 Μὰ τοὺς θεριέβει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
 Μὲ τάγιασμένα δαφνοστεφανά του.

ΛΗΘΗ

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποῦ λησμονᾶνε
 Τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. ὄντας βυθίση
 Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήση
 Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καῖμός σου ὅσος καὶ νᾶναι.
 Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχῆς διφυοῦν καὶ πᾶνε
 Στῆς λησμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρύση·
 Μὰ βουρκὸς τὸ νεράκι θὰ μαβρίση
 Ἄ στάξι γι' ἀφτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.
 Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
 Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδήλι,
 Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.—
 Ἄ δὲ μορῆς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι
 Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηγήσουν·
 Θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν.—

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

« Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μῆρες;
 Γυναῖκες διώχνει μὰ συνήθεια ἀρχαία
 Ἐδῶθε». « Ἐγὼ ἓνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
 Τρία ἀδέρφια γινὸ πατέρα Ὀλυμπιονίκες
 Νὰ μὲ ἀφήσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
 Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὥραϊα
 Κορμιά, πού γιὰ τὸ ἀγγίλι τοῦ Ἡρακλέα
 Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχῆς ἀντρίκιες.
 Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια
 Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάξῃ
 Μὲ τῆς ἀντριάς τὰ ἀμάραντα προνόμια.
 Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
 Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
 Ὕμνος χρυσὸς τοῦ ἀθανάτου Πινδάρου»

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Φυσάει τ' ἀεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα
 Καὶ τὲς τριανταφυλλιῆς ἀργὰ σαλέβει
 Στὲς καρδιῆς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
 Ρόδινο σούρουπο, ὦρα μυροφόρα,
 Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὦρα
 Ποῦ ἡ ψυχὴ τῆ γαλήνη προμαντέβει,
 Τὴν αἰῶνια γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει
 Σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε τῆς γνῶρα
 Ἀξέχαστη ξανθὲς κρινοτραχίλες
 Ἀγάπες, γαλανὰ βασηλεμένα
 Μάτια ὄγρα καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες
 Καὶ δάκρυα πλάνα δῶρα ξηλεμένα
 Τῆ ζήσης πού ἀχνοσβύεται καὶ τελειώνει
 Σὰν τὸ θαμπὸ γιουλι πού ὀλοένα λυώνει.

ΑΜΙΛΗΤΑ

Ποτάμι τρέχει ἡ Ἀγάπη καὶ ὅσο τρέχει
 Πληθαίνει καὶ στ' ὀλόγλυκό τῆς αἵμα
 Δείχνει τῆς εὐτυχιάς τὸ οὐράνιο ψέμα
 Καὶ ὁ δρόμος τῆς, θαρρεῖς, σωμὸ δὲν ἔχει.
 Μὰ μπροστά τῆς χωρὶς νὰ τὸ παντέχη
 Τοῦ πόνου ἡ μικροθάλασσα στὸ βλέμμα
 Ἀπλόνεται γεμάτη δάκρυα κ' αἵμα,
 Καὶ τὰ πάντα ρουφάει, τὰ πάντα βρέχει.
 Χρυσομάννα, ἐμαράθησαν τὰ φύλλα
 Καὶ χειμῶνας πλακόνει σὲ θωράω
 Κατάματα μὲ τρόμου ἀνατριχίλα.
 Καὶ σέναν ἀλαφιάζεται τὸ πρῶο
 Ἄρρωστο ἀνάβλεμμα σου, σὰ νὰ ἐρώτα
 Θὰ χαροῦμε ἄλλην ἀνοιξὴ σὰν πρῶτα;

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ

Στήν κορφή τῆς ζωῆς, ὅπου ροδίζει
 Τῆς Λεφτεριάς ἀμόλευτος ἀγέρας
 Καί σάν ἦχος ἀθάνατης φλογέρας
 Ἡ ποίηση, ἀηδόνι θεῖο, καλοκαρδίζει,
 Ἄσκωσες διαμαντένιο μετερίζι
 Καί στή μέση, ὁμορφιάς θάμα καί τέρας,
 Ναὸ τῆς Μεγαλόψυχης Μητέρας
 Ἔστησες ποῦ σάν ἥλιος πορφυρίζει.
 Ποτὲ στ' ἀραχιασμένο βάρανθρ', ὅπου
 Μὲς τῆ μούγλα καί μὲς τῆ φαρμακίλα
 Ὅχι μὲς κλωσσούν οἱ κἀκητες τ' ἀθρόπου,
 Ποτὲ δὲν ἐκατέβηκες· κ' ἐκύλα
 Ἡ φωνή σου βροντῆ κ' ἔκαε σὰ φλόγα
 Τοὺς πονηροὺς,—μὰ τοὺς καλοὺς εὐλόγα.

ΧΑΡΡΙΣ

Χερουβικῆς χαρᾶς χρυσὸς ἀθέρας
 Σὲ φλόγισε πατώντας τῆς Ἡλείρου
 Τὸ χῶμα, σὰ στήν πλατωσιά τοῦ ἀλείρου
 Νᾶστραφτε ἀπὸ τὸ—«ἐν τούτῳ νίκα»—ὁ αἰθέρας,
 Καί σὰ λάμψη παρουσίας δευτέρας
 Μ' ἀποκαλυπτικοῦ ἀγαλλίαση ὄνειρου
 Νᾶβλεπες στὸ βυθὸ τοῦ Παμπονήρου
 Νὰ γαρμιστῆ ἡ Τουρκιά, τὸ ἀνίερο τέρας.
 Καί σὲ λόγου σου τότε ἔκαμες τάμα
 Νὰ φτάσης ὅπου μόνο αὐτὸς ξαμόνει
 Ποῦνα ποιητῆς καί μάρτυρας ἀνάμα.
 Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρη, ἡ δόξα μόνη
 Σοῦ ἔλειπε τοῦ θανάτου—κ' ἔνα βόλι
 Σ' ἔστειλ' ἤρωα στὸ ἠλύσιο περιβόλι.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ

Κι ἂν εἶναι ἄλλη ζωὴ, θάνα γιὰ σένα
 Ὁ ἀθέρας τουτηνῆς· βαθεῖα γαλήνη
 Σιωπῆς παντοτεινῆς θὰ μεγαλύνῃ
 Τὰ πλήθια μάγια, σμιγνόντάς τα σ' ἔνα
 Θεράπιο θεϊκό· τῆ μιὰ παρθένα
 Ποῦ ἐφίλησες κι ὁ πόθος σου τὴν κρίνει,
 Τὰ πέντε σὰς παιδιὰ, ποῦ, γήινοι κρῖνοι,
 Ἀνθοῦν κι ἀλλοιῶς σοῦ μοιάζει τὸ καθένα
 Πεντάμορφο, καί τ' ἄδολο τῆς Γνώσης
 Ἀνάμα καί τῆ φώτιση τοῦ ὄραίου
 Κι ὅσο δάκρυα φτωχῶν ἔχει στεγνώσης
 Καί, μὲ τῆ λάβρα τ' ἄξιου Κερκυραίου
 Γιὰ τοῦ νησιοῦ σου τὴν εὐδαιμονία,
 Γιὰ τὸ Γένος, τὴν ἐνθεημανία.

ΑΛΚΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Γιατί δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
 Νά ψάλλῃ σ' ἄλλη γῆ μ' ἀγγέλου λύρα
 Τὸ τραγοῦδι, τρισεύγενί σου κλήρα,
 Ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεύει;
 Σ' ὄλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεύει
 Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα·
 Στῆς πίκρας τὴν πεντάμορφη πλημμύρα
 Μόνη ἢ ὁμορφιά γιὰ λίγο ἀντιπαλαίβει.
 Καί— ὃ μυστήριο—καθὼς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
 Σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη,
 Μὲς τὴ μενεξεδένια οὐράνια πάστρα
 Μὲ μάτια τῆς ψυχῆς, σ' ἄλλον πλανήτη
 Νά κατεβαίνει φεγγοστάλαχτ' εἶδα
 (Γιατί τὸν κλαῖς;) σὰν ἀρμονίας ἀχτίδα.

ANGELICA FARFALLA

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσας ἀτάξια
 Ἐκροπατώντας ἢ ψυχῆ, σὰ νᾶχ||
 Μισοαλωμένα τὰ φτερά, μονάχη
 Κινάει νὰ βρῆ στὴν ἄπειρη, γαλάξια
 Μονάξια, γιατρεμὸ γιὰ τὰ μαράξια
 Ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν, καὶ σὰ λίχ||
 Ν' ἀντικρύσῃ τ' ὀριόπλομο σελάχι
 Κι' ὄλα τ' ἄστραφτερά χρυσὰ τσαπράξια
 Τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίζει ἐρωτεμένη
 Στῆς ἀσημοβολῆς τὸ μονοπάτι,
 Ποῦ ἴσα τὴ βγάει στ' ἄσπιλα τεμένη
 Τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπάτη
 Πῶς θὰ πορεύεται αἰώνια ἱεροδοῦλα
 Στ' ἄγιο φῶς καίεται σὰν πεταλουδοῦλα.

Κ Ρ Η Τ Η

Σειρήνα πρασινόχρυση, μὲ μάτι
 Σὰν τῆς ἀγάπης, μὲ λαχτάρας χεῖλια,
 Ἄχτιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μὲ χίλια
 Μύρια καμάρια καὶ λέπια γεμάτη,
 Τραγοῦδι τραγουδᾷς μὲς τὴ ροδάτη
 Κατάχνια τοῦ πελάου, καὶ στὴν προσήλια
 Τοῦ ἀγέρος πλατωσιά καὶ στὰ βασιλεία
 Τῆς γῆς πνοὴ τὸ σέρνει μυροδάτη:
 «Σὰν τὸ γάλα τῆς Αἴγας Ἀμαλθείας
 Θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φιλὶ μου ἐμένα.
 Ἐλάτε νὰ χωρήτε μὲς τῆς θείας
 Ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφίξιμο ἐνωμένα.
 Πρὸςφυγες τῆς Ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία·
 Θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευτερία.»

ΝΙΚΗ

Ἐβρέθηζ' ἓνα ὀτίμητο βλησίδι!
 Τώρα ποῦ οἱ ἀρχαῖοι ξανάζησαν ἀγῶνες,
 Ποῦ τῆς Πατρίδας δύνουν ζωογόνες
 Φλόγες ἀντριᾶς, πολεμικῆς μισίδι.
 Τοῦ Γένους μας παμπάλαιο στολίδι,
 Πῶλαμψε στοῦ Ἡρακλῆ τοὺς ἔλαιῶνες
 Ἔπειτ' ἀπὸ εἰκοσιτρεῖς καὶ παλ' αἰῶνες
 Ξαναστράφτουν οἱ Ὁδῆς τοῦ Βακχυλίδη.
 Σ' ἐμᾶς τὸν στέρνει τώρα ἡ Ἑλλάδα Μάννα
 Θριάμβον ἀρραβῶνα στῆ μεγάλη Πάλη,
 Καὶ τὸ Γένος μ' ἐλπίδας θρέφει μάννα
 Ποῦ σ' ἄγιο Ἄγωνα θά νικήσῃ πάλι.
 Μάννα! Τοὺς νέους σου ἤρωες νὰ ἐγκωμιάσῃ
 Γεννηθῆτω ποιητῆς ποῦ νὰ τοῦ μοιάσῃ!

ΕΛΙΑ

Στὴν κουφάλα σου ἐφόλιασε μελίσει,
 Γέρινη ἐλιά, ποῦ γέρνεις μὲ τὴ λίγη
 Πρασινάδα ποῦ ἀκόμα σὲ τυλίγει
 Σὰ νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίσῃ.
 Καὶ τὸ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι
 Τῆς ἀγάπης πιπιζοντας ἀνοίγει
 Στὸ κλαρί σου ἐρωτάρικο κυνήγι,
 Στὸ κλαρί σου ποῦ δὲ θά ξανανθίσῃ.
 Ὡ πόσο στὴ θανὴ θά σὲ γλυκάνουν,
 Μὲ τὴ μαγευτικιά βοὴ ποῦ κάνουν,
 Ὁλοζώντανης νιότης ὁμορφάδες
 Ποῦ σὰ θύμησες μέσα σου πληθαίνουν
 Ὡ νὰ μποροῦσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν
 Καὶ ἄλλες ψυχῆς τῆς ψυχῆς σου ἀδερφάδες.